

PARKACZ (1) *sb m*

Pierwsze a jasne, drugie pochylone.

[*sg I parkącz(e)m.*] ◊ *pl G parkącz(o)w.*

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Koziół cuchnący parkiem, stary koziół, baran: Na pásterze zápalił lię gniew moy/ á do kozłow nówiedzę (*marg*) wł: do párkaczków/ to ielít/ y do báránow y do kozłow ítórych/ bo to znaczy słowo Hatudym iáko y wyżłzey małz. (-) *BudBib Zach 10/4, [I 302c marg (Linde), 427a marg (Linde)].*

ZCh